

LBRIS

We know
books

IGOR BERGLER

**BIBLIA
PIERDUTĂ**

Roman în cinci părți
cu o postfață de JEAN HARRIS

LITERA
București

CUPRINS

Prolog	9
Partea întâi	15
Partea a doua	149
Partea a treia	275
Partea a patra	549
Partea a cincea	659
Epilog	701
Postfață	709

PARTEA ÎNTÂI

*It is a riddle wrapped in a mystery inside an enigma,
but perhaps there is a key.*

Winston Churchill

*Rățiunea este cea mai mare târfă a Diavolului; din
fire și prin felul său de a fi, este o târfă dăunătoare; este o
prostituată, târfa desemnată a Diavolului; târfă mâncată
de râie și lepră, care ar trebui călcată în picioare și distrusă,
ea și înțelepciunea ei... Ar merita să fie aruncată în cel mai
murdar loc al casei, în toaletă.*

Martin Luther, ianuarie 1546

*Wer war der Thor, wer Weiser, Bettler oder Kaiser? Ob
Arm, ob Reich, im Tode gleich?*

Inscripție din Mormântul 322

CAPITOLUL 1

Discursul lui Charles Baker fu întrerupt exact în momentul în care clopotul bisericii din deal anunța dăngănit miezul zilei. În mica, dar cocheta sală de conferințe a hotelului Central Park, microfonul aproape că nu era necesar. Toată lumea se cunoștea cu toată lumea și fiecare era foarte interesat de prezentările celorlalți colegi. Cei șaiszeci și opt de invitați întoarseră la unison capul, când ușa sălii izbi violent peretele și o mână de uniforme amestecate cu geți lungi din piele le invadă spațiul. Intelectualii nu sunt foarte obișnuiți cu purtarea grosolană a polițiștilor, mai ales a celor din țări unde recenta lor demilitarizare nu le lăsase încă răgazul de a învăța să se poarte. De la pupitru, Charles Baker făcu o glumă despre o invazie ostrogotă. Oaspeții neinvitați rămaseră în ușă. Unul dintre ei se apropie cu pași mari de pupitru și îi șopti ceva profesorului Baker la ureche. Acesta, într-un gest reflex, acoperi microfonul cu mâna. După ce ascultă cu atenție ce avea polițistul de spus, îl întrebă:

- Durează mult?

Polițistul ridică din umeri. Engleza lui era mai mult decât aproximativă. Răspunse scurt, încercând să se facă înțeleș.

- I hope no. My chief tell you.¹

Charles se întreba ce treabă avea el cu orice se întâmpla în orașul acela minuscul din mijlocul Transilvaniei. Scrisese niște cărți care aveau o vagă legătură cu locul și era în momentele acelea la un simpozion de istorie medievală. Polițiștii de la ușă stăteau nemișcați, cu picioarele înfipite autoritar în covorul gros de doisprezece centimetri al sălii. Între ei, se distingea o femeie tunsă băiețește care își plimba ochii prin sală și se opri să citească afișul care anunța conferința extraordinară de istorie medievală, cu participarea renumitului profesor de la Princeton Charles S. Baker, esq.² Presupuse că celebritatea i-o luase înainte și că i se solicita sprijinul în rezolvarea unui caz. Desfășurarea de forțe i se păru însă exagerată.

- Autoritățile locale au nevoie de calitățile mele de detectiv pentru câteva ore. Propun să luăm o pauză și să reluăm la ora patru, conform programului. Aș vrea și eu să aud expunerile colegilor mei, Johansson și Briot, de la universitățile din Uppsala și de la Sorbona. Îmi cer scuze. Mă cheamă a doua meserie.

Spuse aceste ultime cuvinte accentuându-le ironic. Știa că de când cu cele două așa-zise realizări - de când aflase și expusese lumii cel mai bine păzit secret despre Abe Lincoln și misterul cocoșei pierdute, așa cum îi spunea el, a lui Richard al III-lea - lumea îl considera un fel de Sherlock Holmes cultural. Lucrurile luaseră o așa amploare, încât primea frecvent scrisori de la fel de fel de indivizi care se ofereau să îl angajeze să dezlege tot felul de enigme, de la comori îngropate de azteci

¹ Sper nu. Șeful meu spune la tine. (engl.) (n.red.)

² Esquire - formulă de curtoazie (engl.) (n.red.)

până la identitatea fantomelor care bântuiau un castel cumpărat recent de un milionar rus în Cornwall.

De regulă, stătea de vorbă cu orice tăcănit care îl aborda. Din cauza importanței oaspetelui, autoritățile locale insistaseră să îi repartizeze un polițist care să îl protejeze. Cum nu îi plăcea deloc să fie păzit ca un înalt demnitar sau ca vreun mafiot dintr-o țară estică, refuza întotdeauna astfel de oferte. Dar insistența primarului fusese atât de serioasă și de categorică, încât se gândi că două zile nu aveau să fie chiar sfârșitul lumii. Mai ales când îl văzu pe cel care trebuia să îl păzească. Ceru să i se promită ca, dacă va dori să rămână singur, la un moment dat, din rațiuni personale, bodyguardul improvizat să se retragă fără comentarii.

În seara de dinainte, la cina de bun venit de la barul-restaurant al hotelului, un individ încercase să se apropie de el cam prea mult. Părea disperat să îi înmâneze ceva. Avea în mână o mapă maronie care părea plină cu documente. Într-un târziu, intervenise bodyguardul hotelului și îl îndepărtase. Omul opusese rezistență când fusese târât afară, înfigându-și tocul de la cizme în podea. Apoi, în acea dimineață, la micul dejun suedez încărcat cu delicatețe, o femeie între două vârste chiar reuși să se strecoare la masa lui și să îi înmâneze un bilet. Aceasta se retrase repede, fără ca Baker să apuce să reacționeze. Nu consideră că era cazul să apeleze la polițistul obez care trebuia să îl protejeze, dar care era prea preocupat să înfulece cu patru mâini minunile ce se întindeau pe cele șase mese unite de la parterul restaurantului. Vârâse, din reflex, biletul în buzunar și uitase de el.

Pentru Charles, masa de dimineață era cea mai importantă masă a zilei. În tinerețe o ignora adesea și ajunsese să mănânce noaptea târziu. Își schimbuse

brusc și definitiv obiceiul când începuse să se îngrășe. Nu știa niciodată unde îl va duce ziua și cu ce fel de snackuri trebuia să se mulțumească pe întreg parcursul ei. Așa că se hotărâse să se blindeze de dimineață, iar seara să se culce cu burta aproape goală. Se obișnuise astfel de ceva vreme. În felul acesta reușea să compenseze micile excese. Fiindcă de fiecare dată când ajungea într-un loc precum acela în care se găsea, mesele încărcate cu preparate tradiționale, gătite așa cum citise că se făcea în Evul Mediu, deveneau adevărate prilejuri de sărbătoare.

Charles Baker nu era nici plin de aere, nici simandicos, doar că în ultimul timp oameni de toate felurile îl căutau din te miri ce motive, unele concrete, altele perfect aiurea. Își spusese că, dacă și-ar fi dorit o celebritate de felul acela, s-ar fi făcut rock star. Asta, dacă i-ar fi ieșit vreodată pe gură vreo melodie care să nu semene cu toate celelalte. Singurul cântec care îi reușea într-o anumită măsură era imnul Americii, pe care se chinuise alături de prietenii lui, ani în șir, să îl învețe. În altă ordine de idei, melodia era mereu aceeași. Însă cuvintele le cunoștea la perfecție. Își aminti de cântecul lui Phil Collins *You can wear my hat* și se gândi că, poate, ar fi trebuit să își comande batiste și cravate cu monogramă pe care să le ofere acestor tipuri de fani.

Coborî scările, flancat de mica armată de însoțitori care îl conduse politicos la cele două mașini. Pe el îl invită în cea mai luxoasă dintre ele. Singurul Volkswagen al poliției orașului. Lângă el se urcă femeia tunsă scurt. Aceasta îi întinse mâna bărbătește și se prezentă sec:

– Sunt Christa Wolf.

– Charles Baker, spuse profesorul. Poate mă puneți la curent până ajungem la comisariat. În felul ăsta câștigăm timp. Și, poate, o să rezolv enigma până acolo.

Spre surprinderea lui, femeia de alături îi răspunse într-o engleză fluentă cu un puternic accent britanic, într-o exprimare academică perfectă.

– Nu mergem la comisariat și nu v-am invitat pentru calitățile dumneavoastră de deducție.

Mesajul fu transmis frust, fără urmă de aroganță. Baker o privi mai atent pe femeie. Și decise că îi place. Așa era mereu cu femeile. Prima impresie tindea să rămână definitivă. Deși în absolut toate lucrurile pe care le făcea în viață își păstra mereu mintea deschisă și era întotdeauna pregătit să accepte o părere contrară a ceea ce gândea el, dacă era bine argumentată, ba chiar să își schimbe părerea dacă interlocutorul reușea să îl convingă, în ceea ce privește femeile, prima impresie era totul. La Christa Wolf i se păreau interesante ochii mari și tenul măsliniu, tunsura de băiețoi și îl intriga cicatricea care cobora de după ureche în cămașa închisă cazon până la gât.

– Și atunci, pentru ce?

– Nu vă pot spune acum, dar în câteva minute veți afla, cu siguranță.

Femeia părea că închisese discuția, așa că lui Charles nu îi rămânea decât să privească prin geamul mașinii intrarea în orașul medieval al Sighișoarei pe care îl cunoștea atât de bine. Era pentru a patra oară acolo și continua să fie fermecat de casele strâmbe care se sprijineau una pe alta ca niște bătrâni în nevoie, obligați să se bazeze unul pe celălalt. Motivul pentru care venise prima dată era o carte care îi adusese celebritatea în rândul cititorilor obișnuiți. Pe cea academică o cucerise cu mult timp în urmă și de multe ori. La fel pe cea politică, în calitate de șef de campanie electorală pentru șase senatori și un președinte al Statelor Unite. Toate câștigătoare. Cartea lui despre propagandă și

manipulare de-a lungul a câteva milenii de istorie devenise a doua cea mai citată sursă în toate publicațiile și tezele de doctorat despre comunicare în ultimii zece ani în lume.

Mașina trecu pe sub portalul strâmt al pieței centrale a orașului, o luă la dreapta scurt, urcând scârțâit pe piatra cubică neregulată și oprindu-se aproape de baza scărilor. În față erau mai multe mașini de poliție cu girofarurile pornite și un cordon de polițiști care încerca să țină departe mulțimea de gură-cască. Era începutul verii și în acest anotimp Sighișoara era plină de turiști. În special străini care voiau să viziteze un oraș medieval perfect conservat de la marginea lumii și să vadă casa unde se crede că s-ar fi născut prințul întunericului, Vlad al III-lea Țepeș, zis și Dracula.

CAPITOLUL 2

La coborârea din mașină fu întâmpinat de comisarul de poliție Günther Kräuter. Acesta îi strânse mâna și se prezentă cu un aer oficial.

Charles voia să facă un pic de scandal că a fost deranjat de la simpozion în felul acela misterios și cam lipsit de delicatețe după gustul lui. Ura intervențiile în forță ale autorităților, chiar și când acestea nu erau foarte explicite. De fapt, renunțase la cariera de consultant politic tocmai datorită scorțoseniei ei. Nu suporta să poarte cravată și costum, iar costumația oficială îl făcea, după propria-i expresie, să arate ca un pinguin. Din cauza gâtului scurt și gros, în contrast cu restul corpului – era o persoană cu un fizic normal, de înălțime și greutate medii, dar bine întreținut –, nu își putea lua cămăși normale. Cele care îi veneau pe bust nu puteau fi încheiate la gât, iar cele care erau potrivite la gât îi erau largi pe corp. De aceea, era nevoit de fiecare dată să și le facă la comandă. Era preocupat de cum arată și de cum se îmbracă, dar prefera un stil *smart casual* în culori vii și combinații surprinzătoare. Cum nu dusesese niciodată lipsă de bani, iar în ultimii cincisprezece ani îi câștigase cu lopata ținând cursuri, făcând marketing politic și scriind cărți de succes, plus premiile de recunoștință pe care guvernele Statelor Unite și Marii Britanii,

alături de câțiva investitori privați i le oferiseră cu dăruire, toate acestea făcuseră din el un om aproape bogat. Firmele lui preferate erau Charvet, Brioni și Kiton. În zilele mai proaste și pentru variațiune mai purta și câte un Breuer, Eton sau Turnbull & Asser. De fapt, garderoba lui era atât de bogată, iar *dressingul* lui, atât de mare, încât pe una dintre iubitele lui o apucase plânsul când, într-o dimineață, greșise ușa de la baie și nimerise în *dressing*. Relația lui era cu mărcile, dar în special cu materialele și cusăturile care îi atingeau corpul. Nu purtase niciodată ceva care să semene măcar cu un pulover și orice material dur, inclusiv păturile din anumite hoteluri îl scoteau din minți. Cămașa trebuia să îi mângâie corpul, să îi dea o stare de bine pe întreg cuprinsul zilei. Prefera bumbacul. Bumbacul Pima și cel egiptean sau Sea Island, orice se încadra la categoria ELS – extra long staple¹. De asemenea, aprecia twillul italian sau batistul și Marcella.² Din când în când se răsfața cu cămăși din poplin ori volle elvețian. Niciodată producții de masă, doar serii limitate. Aceste firme aveau designeri proprii, iar uneori fiecare dintre ei deservea doar o mână de clienți. Charvet era producătorul lui preferat, Rolls Royce-ul cămășilor la comandă. Cu peste 6000 de materiale diferite, Charvet oferea clienților săi atâtea variante, încât aceștia intrau nu de puține ori în panică. De exemplu, numai nuanțele de alb sau albastru erau vreo două sute pentru fiecare. De aceea, de fiecare dată când ajungea la Paris, sediul Charvet din Place Vendôme era o destinație obligatorie.

– De unde vă luați cămășile? întrebă curios comisarul.

¹ Varietate de bumbac cu fir foarte lung (engl.) (n.red.)

² Anumite tipuri de textile (n.red.)

Charles fu mirat de simțul de observație al polițistului. Nu e la îndemâna oricui să recunoască ceva atât de sus ca un Brioni, cămașa roz-pal în care era îmbrăcat în acea zi. Așadar, copoiul avea gust. „Unde și l-o fi dobândit?“, se întrebă Baker. Era convins că regiunea în care se afla nu văzuse pe o rază de 300 de kilometri ceva asemănător. Totuși, din precauție, pentru că ura să facă pe cineva să se simtă prost în afară de momentele când era absolut necesar, răspunse:

– Mi le cumpără soția. Eu nu mă pricep deloc.

Nu era înșurat și, cum nici un bun mincinos nu era, spusese primul lucru comun care îi trecuse prin cap. Oricum, polițaiul habar n-avea despre situația lui conjugală.

– De ce sunt aici? continuă el.

Polițistul îl privi de parcă nu s-ar fi decis încă dacă să îi spună acolo, să îl ducă să îi arate sau să îl trimită la secție și să îl interogheze. Christa Wolf insistase ca Baker să fie adus degrabă la locul crimei. Așa că se hotărî să o asculte.

– Veniți cu mine.

Și o luă în sus spre scară.

CAPITOLUL 3

Șoseaua tăia tălâmb și neclar dealurile de la Saschiz. Un Porsche Panamera negru, molipsit parcă de nervozitatea femeii de pe bancheta din spate, necheză și clipi nerăbdător din faruri. Fără chef, șoferul Citroënului din față se dădu bombănind la o parte. Și zise ceva despre bogătanii nesimțiți din ziua de azi. Cei din Porsche erau însă departe când șoferul acru termină cu imprecățiile. Și chiar dacă l-ar fi auzit, probabil că nu l-ar fi băgat în seamă. Femeia de pe bancheta din spate își ascundea cu greutate mușchii proeminenți ai picioarelor sub deus piece-ul portocaliu încheiat poetic cu o eșarfă Hermes care avea menirea de a-i ascunde ridurile gâtului. Două laptopuri erau deschise lângă ea, iar telefonul pe care îl ținea la ureche părea că o întrerupsese din ceva important. Vocea interlocutorului se auzea până în față la șofer și la individul ca un dulap care ședea alături de acesta. După mai bine de două minute de ordine răcnite, în care femeia încercă zadarnic să bâiguie ceva, prinse un răgaz și spuse:

– De data asta nu îl vom scăpa. Vă promit!

Femeia își închise telefonul și se adresă celor din față:

– Sunteți siguri că măcar în ultimul ceas ați făcut totul cum v-am cerut?

Șoferul mormăi că se asigurase personal că totul este cum i s-a ordonat și că oamenii lui din teren îl țin la curent cu fiecare mișcare. Toate mesajele lor apăreau cu litere de-o șchioapă și pe ecranul computerului de bord. Femeia le citise și ea. Putuse să vadă cu ochii ei.

– Ești sigur că de data asta ai ales oamenii care trebuie? Nu vreau să avem o nouă Marsilie. Sau și mai rău, un nou Köln. Și să îl scăpăm și de data asta printre degete, ca niște începători.

Șoferul era sigur, iar dulapul încuviință și el din cap.

Pentru o femeie ca Bella, a urmări pe cineva era o pierdere de timp. O plictiseală continuă și o risipă îngrozitoare de resurse. Era o femeie de acțiune. Așa că misiunea pe care o primise o enerva îngrozitor. Dar ordinele erau ordine și ea era obișnuită să le execute fără să comenteze.